

[Kristian Nygaard.]

valget i, at et sådant oplysningsarbejde burde tages op, og han tilføjede, at han, når loven var vedtaget, ville tage en forhandling med de ministerier, der formidler ungdomsundervisningen, idet det var ministerens opfattelse, at et sådant oplysningsarbejde, der navnlig fra lægeautoriteternes side fremstilledes som hårdt tiltrængt, til dels måtte udføres gennem ungdomsskolen. Jeg vil derfor gerne bede den højtærede indenrigsminister oplyse folketinget om, hvad de forskellige ministerier har foretaget sig for at fremme dette oplysningsarbejde, da der fra flere sider overfor mig er ytre tvivl om, hvorvidt et sådant oplysningsarbejde overhovedet er kommet i stand.

Dernæst vil jeg gerne rette en tak til den højtærede handelsminister, fordi han har skaffet ungdommen den opmuntring, der ligger deri, at tilskuddet til tyendespareforeningernes sparepræmie er sat op fra 30 000 kr. til 50 000 kr. Jeg har gentagne gange fra denne talerstol henvendt mig til de skiftende regeringer om netop dette spørgsmål. Da jeg sidst spørgsmålet overfor venstres handelsminister, svarede denne, at der ville være anledning til, når vi kan magte det, at tænke på at forhøje dette tal, altså statens tilskud. Venstre magtede det altså ikke, og derfor glæder det mig meget, at det er lykkedes den nuværende handelsminister at give den del af vore unge, som virkelig sparer penge op, denne hjælpende håndsrækning. Jeg er fremdeles fuldt overbevist om, at denne støtte nok skal blive påskønnet på en sådan måde, at det til syvende og sidst bliver til fordel for det samfund, der yder denne velfortjente påskønnelse. Øgede indskud i sparekasserne — i det mindste i disse novemberdage — vil nok vise det.

Endelig vil jeg også gerne rette en tak til regeringen, fordi den delvis har imødekommet Danske Afholdsselskabers Landsforbunds ansøgning om en forhøjelse af statstilskuddet til dansk afholdsarbejde. Vi, som det er betroet at udføre dette arbejde for ædruelighedens fremme, er glade og taknemlige for den mindste hjælp, der ydes os. Men når dette er sagt, kan jeg ikke tilbageholde min beklagelse over, at det ikke er lykkedes at få tilskuddet på 70 000 kr. forhøjet med mere end 15 000

kr. altså til 85 000 kr. Det er i hvert fald et meget lille beløb sammenlignet med, hvad de øvrige nordiske lande yder til ædruelighedens fremme. Finland f. eks. giver vel stærkt op imod 10 gange så meget pr. individ, som der ydes her, og så drikkes der endda betydeligt mindre deroppe end hernede. Jeg ved, at der ligger et andragende i indenrigsministeriet fra Danske Afholdsselskabers Landsforbund om et årligt statstilskud på 120 000 kr. Jeg ved også, at der med andragendet fulgte en oversigt over, hvad pengene skulle bruges til, og jeg tror fuldt og fast, at den højtærede indenrigsminister vil give mig ret i, at det ville være til gavn for genopbygningsarbejdet i dette land, om dette arbejde blev udført, men uden penge kan det ikke lade sig gøre. Nu har det imidlertid altid været således, at ædruelighedens venner, både de organiserede og de, der står udenfor, har været villige til at ofre meget betydelige summer til afholdssagens fremme, men netop derfor synes vi også, det er naturligt, at den høje regering og rigsdag er os behjælpelig med at skaffe de nødvendige penge til vort arbejde, da der ikke kan skaffes tilstrækkelige midler ad privat vej.

Det kan næppe undgå alvorlige menneskers opmærksomhed, at arbejdet for ædruelighedens fremme er hårdt tiltrængt. Jeg har allerede nævnt, at formanden for Den personlige Friheds Værn har beklaget sig over, at børneforbrydernes antal stiger som følge af drikkeriet, men vi ved jo godt hver især, at færdselsulykker, der skyldes berusede chauffører, fremdeles er i stigning. Alene i året 1947 opgives sådanne ulykkes antal til 515.

Jeg henstillede i en spørgetime sidste vinter fra denne plads til den højtærede justitsminister, at der måtte blive vedtaget en bestemmelse om, at enhver, der lærer at føre motorkøretøj, under uddannelsen får virkelig alvorlig besked om, at første gang en chauffør bliver truffet i beruset tilstand ved rattet, skal vedkommende miste kørekortet for bestandig. Den højtærede justitsminister afviste dette krav med den motivering, at det ville virke for hårdt overfor erhvervschauffører. Jeg forstår godt dette hensyn, men heroverfor stiller jeg hensynet til det store, store flertal, der kan blive genstand for alvorlig overlast fra be-